

Pamiatka reformácie, 31.10.2012, Merklín
„ Lebo tak myslíme, že človek ospravedlnený býva vierou
bez skutkov zákona.“ Rímskym 3,28

Texty: Ž 46; L 15,1-7; R 1,16-17

Piesne: 495, 419, 585, 579, 189 B, A 55

Milé sestry, drahí bratia v našom Pánovi Ježišovi Kristovi!

Odpusťte hneď v úvode zopár otázok:

Aj vy mávate občas ten pocit, že vás vaša viera nerobí radostnými, naplnenými - tak akoby mala? Ako vnútri cítite, že by mala?

Aj vy sa nad tým občas pozastavíte a niekedy dokonca aj trápíte? Prečo je to tak? Prečo sa tá naša viera neposúva ďalej? Prečo ju nevieme preniesť do svojho okolia, keď po tom z hĺbky svojej duše tak túžime?

Dobrá správa dnešného večera :

S takýmito problémami, s takýmito životnými otázkami nie sme samy.

Nie sme samy, čo sa s nimi zapodievame, čo nás trápia, čo si s nimi nevieme dať rady...

Prečo dobrá správa?

Lebo túto otázku, ba i odpoveď na ňu preskúmal už niekto druhý.

A nielen preskúmal, ale aj prežil. Doslova: Prežil.

To znamená: 1. priznal sa k tomu, čo ho trápí, 2. pokorne prijal toto životné obdobie, 3. pochopil ho ako výzvu, ako školu od Pána Boha, 4. podal vysvetlenie a 5. posunul ho - i seba - ďalej.

To je dôležitý krok, vlastne niekoľko, ako zvládnuť niekedy až nezvládnuteľné životné okolnosti.

Preto ešte raz: treba ich prežiť. 1. Postaviť sa k nim chlapsky.

Priznať sa: áno, toto ma trápí, toto ma šťve, toto ma gniavi a deptá.

Presne to je ono!

2. Vždy

sa nám to priznáva ľahšie, ak vieme, že v tom nie sme samy. Že niečo podobné, ak nie to isté, prežil niekto ďalší. To je častokrát až evanjelium, dobrá správa, keď sa o tom môžeme niekým porozprávať, kto nás neodsúdi, nevysmeje, lebo prežil to isté. Nie som v tom sám. To je situácia, keď sa nám omnoho ľahšie prijímajú aj tie najrozličnejšie životné ťažkosti.

3. Ďalším krokom je: pochopiť ich ako Božiu školu.

Pri vysvetľovaní Otčenáša sme si hovorili, že pravý modlitebník prijíma všetko, aj utrpenie, priam ako dar od Boha. Že ho chce Pán Boh zdokonaľiť. To je potrebné, aby sme sa dostali do tesnejšej blízkosti svätého, teda dokonale čistého, mocného, veľkého Pána Boha. Aj v svojom Slove nás k tomu povzbudzuje: „Budte svätí, ako ja som svätý. Budte dokonalý, ako ja som dokonalý.“ Teda sa nemusíme báť popracovať na sebe. Posunúť sa ďalej,...Práve naopak. Je to dôležité. Inak, ak sa v živote neposúvame dopredu v zmýšľaní i konaní - či si to uvedomujeme, alebo nie – ale samy sa staviame na úroveň Pána Boha. Tým seba povyšujeme ako dokonalého!

4. Preto je potrebné ďalej sa zastaviť a skúmať, čo mi Pán Boh chce povedať tou, ktorou situáciou, tým, ktorým človekom, ktorého mi stavia do cesty/ a mne mimochodom dosť lezie na nervy; myslím, že aj vo vašom živote sa taký človek občas vyskytne/. Na také skúmanie, nám najlepšie poslúži Biblia. Má toľko ľudských príbehov, obsahuje toľko najroznejších životných udalostí, že sa stačí začítať „ a kto hľadá nájde“ – uisťuje nás sám Pán Ježiš. Každý teda, kto hľadá, nájde tam ten svoj životný údel i to ako k tomu pristupoval dotyčný človek a čo z toho vyplýva pre nás! Čo môžem, mám urobiť ja...

A 5.bod: ak máme tieto kroky za sebou, nezabudnime, že nikdy: všetko, čo sme prežili, - čo nám Pán Boh dal prežiť – nikdy si

nenechajme pre seba. Pán Boh nás nielen vyučil vo svojej škole, ale: ak sme vo viere v Neho už dospeli, máme povinnosť pomôcť ostatným, ktorí sa trápia ako voľakedy my!

Možno si niektorí z vás myslia: Nie je dnes pamiatka reformácie? Tá by mala byť o niečom inom, nie?! Tak učiníme zadosť aj tejto litere zákona. Pamiatka reformácie začala 31.10.1517, keď Dr.teológie M.Luther pribil na dvere Wittemberského chrámu 95 odpustkov proti nešvárom vtedajšej katolíckej cirkvi. Odvtedy sa spustila veľká lavína nového života, ktorý Kristova cirkev – Kristovo choré telo - tak veľmi potrebovala.

No toto zrodzenie nebolo také ľahké ako to povieme v pár vetách. Aj Martin Luther skôr ako začal reformáciu v cirkvi, reformoval, očistil seba, svoj pohľad, svoje srdce, svoje myslenie. Ani pre neho to nebolo ľahké. M.Luther prežíval veľmi ťažký životný boj. Od narodenia bol vychovávaný matkou, ktorá mu každý večer spievala pieseň: „Mňa i teba nemá nikto rád, to je vina oboch nás.“ Tieto myšlienky boli Lutherovi dané do vena. Tieto myšlienky ho sprevádzali celý život. Tieto myšlienky nosil so sebou všade, kde šiel a zneli mu ako posolstvo: nikto ťa nemá rád, to zn.nikto ti nie je naklonený, dobroprajný, a že je to tak, je to tvoja vlastná vina.

Čo si má také dieťa počať s takýmto textom, s takými myšlienkami, ktoré mu niekto, zvlášť matka, hudie do uší? Stane sa mu to v živote normálnym. To považuje za správne a všetko ostatné zmýšľanie a konanie sa odvíja od toho. Čo teda začal robiť, keď považoval za správne, normálne, že je vinný za to, že ho nik nemá rád?

To, čo robíme v podobných situáciách my, sestry a bratia. Snažíme sa urobiť čo najviac vecí, aby sme sa necítili tak vinní. Nevieť či ste

si to niekedy uvedomili, ale snažíme sa, aby sme niekým boli uznaní. Či sú to podstatné veci, alebo nie, to v tej chvíli pre človeka, ktorého duša prahne po láske a prijatí, nie je vôbec dôležité. Toto isté robil aj M.Luther. Zo všetkých síl sa usiloval odstraňovať túto vinu, aby si zaslúžil náklonnosť ľudí i Boha. Usiloval sa poslúchať matku, aj otca, ktorý sa sám vypracoval z malých pomerov na pomerne váženého pána tej doby a prirodzene túžil, aby aj jeho syn pokračoval v občiansko-spoločenskom úspechu, aby študoval právo, mal dobré zamestnanie a výhodný sobáš. Na tom všetkom mal Martin pracovať. Tak aj robil. Bol síce pod ustavičným tlakom vyžadujúcim výkon, ale čo by neurobil preto, aby boli všetci spokojní? A aby pri tom cítil radosť? Teda tak to v hĺbke svojej duše cítil, že by to tak malo byť. Ale nebolo.

Čo myslíte, čo cítil? Cítil sa asi tak isto ako my, keď chceme každému ulahodiť a nezbáme sa vlastné potreby, na vlastné svedomie, na morálny kodex. Aj on sa neustále cítil mizerne. Celý život, permanentne Luther pociťoval vinu za svoju neschopnosť, lebo nech sa usiloval poslúchať, dobre robiť ľuďom, nedočkal sa uznania, ale ani radosti a pokoja v duši.

Až sa jedného večera vracal zo semestra na právnickej škole domov, zastihla ho ťažká búrka a blesk udrel priamo v jeho blízkosti- v lese, kde sa práve nachádzal. Vtedy spontánne zložil sľub sv. Anne, že sa stane mníchom, keď túto búrku prežije. Sľub premenil na čin okamžite, aj keď ho to stálo takmer doživotné odlúčenie s otcom, odsúdenie otcom, ktorý nesúhlasil, aby sa stal obyčajným, chudáckym mníchom. Luther sa rozhodol pre najzbožnejšiu zo všetkých vtedajších foriem cirk.života. Žil v kláštore. Tam hľadal pokoj a radosť v duši. Odlúčený od sveta, ktorý ho sklamal.

No na podiv, ani tento spôsob života ho neuspokojoval. Prečo? Mal všetky predpoklady, aby bol s Bohom, teda aby mal v sebe radosť, pokoj,... no on nič z toho povznášajúceho, blaženého pocitu ani vtedy necítil! Prečo?!!!

Lebo jeho predstava o Bohu, ktorá mu bola daná ako prísny sudca, čo ľudí s ich hriechmi súdi, mu neustále pripomínala jeho nehodnosť.

Tak sa trápil tým, aby si zaslúžil žiť ako sa na veriaceho patrí,... Usiloval sa ku všetkému pristupovať zodpovedne, no zároveň so strachom, aby neurobil niečo zlé,- že jeho život sa podobal skôr otroctvu.

A kde je otroctvo, sa už radosť nezmesť. Lebo sloboda sa s otroctvom neznášajú.

Z toho vidíme veľkú zodpovednosť nielen nás farárov, ale i cir.funkcionárov i rodičov, aby sme deťom podali správny obraz o živote, o dôležitých životných otázkach, o jeho krásach,... ale je tu zodpovednosť aj v tom, aby sme im vytvorili správny obraz o Pánu Bohu

Aký to je ten správny obraz Pána Boha?

Neviem ako vy, ale ja si myslím, že Zákona, trestu, odsúdenia, tu odjakživa bolo doposiaľ viac než dost.

To, čo nám najviac chýba v kresťanstve, aspoň podľa mňa a mojich mnohých skúseností, je láska. Úprimná, čistá, nezištná, milostivá, milosrdná, dobroprajná, trpezlivá,...Skutočná!...

Presne to isté cítil a prežíval aj verný Boží služobník M.Luther.

Preto postupoval ďalším krokom, o ktorom sme hovorili na začiatku. A to je – študoval Božie slovo. Tam hľadal pravdu, pokoj, radosť, lásku, ktoré mu vo svete, ale aj v cirkvi chýbali...

A našiel!

Kto hľadá, nájde!

Keď si raz pripravoval výklad na knihu Žalmov, hľadal tam objasnenie správneho významu pojmu spravodlivosť Božia a vzťah medzi Božou spravodlivosťou a dobrotou. Konkrétne vtedy sa zaoberal Žalmom 46. V objasňovaní textu sa obrátil na R 1,16-17

A vtedy sa mu pred ním objavila úplne iná tvár Boha ako bol dovtedy učený, ako Ho sám vnímal.

Zrazu mu bola daná nová predstava Boha.

Zrazu pred neho bola postavená tvár Pán Boha, ktorý je milostivý, milujúci Otec, čo urobí čokoľvek, aby človeka zachránil. Aby mu dokázal lásku, aby mal každý človek aj v Jeho očiach hodnotu.

Odvtedy mal M.Luther hodnotu. Odvtedy prežil pokoj v srdci, o ktorom tak sníval... Síce on sám nebol o nič lepší ako bol dovtedy. Ale už vedel, že si nemusí robiť zásluhy, ktoré aj tak nikdy nepomôžu, aby sa cítil pred Bohom a pri Bohu dobre.

M.Luther prežil: som Ním –mocným, veľkým, ale aj milostivým Bohom milovaný. Som Jeho dieťa. Dieťa mocného Stvoriteľa neba i zeme, ktorý mi venoval čas, silu, lásku,... Mne, ktorý som sa cítil tak mizerne, opovrhovaný toľkými, On mi dal všetko, prečo by som sa cítil inak? Prečo by som mal o Jeho láske pochybovať a mrhať jeho časom, silou, láskou, keď mi ju už prejavil! V svojom synovi Ježišovi Kristovi! V Jeho diele, ktoré vykonal tu na zemi.

Ešte asi rok bojoval a uisťoval sa pri každej ťažkej situácii, ktorá sa mu v živote naskytla, ale vždy vyšiel ako víťaz, lebo si pripomenul: Som dieťa Božie! Za mňa dal svojho Syna, aj pre mňa poslal svojho Duchu, utvoril cirkev, spoločenstvo,... o čom mám ešte rozmýšľať, prečo váhať či ma chce?!

Som Jeho! Som v Jeho rukách! A táto Jeho láska ma pretvára. Dáva mi odvahu vždy znova a znova začínať.

*Toto je, sestry a bratia, reformačný objav samého M.Luthera.
Radosť a pokoj cítil až vtedy, keď mu bol ponúknutý nový, správny
obraz o Pánu Bohu. A čo je dôležité, tento objav si nenechal pre
seba. Túto radosť z novoobjavenej pravdy o Bohu odovzdával
ďalej. Aby mohol každý pocítiť ten pokoj i slobodu, ale aj túžbu byť
Božím dieťaťom.*

*M.Lutherovi bol daný dar slobody a pokoja, po ktorom mu tak
prahla duša.*

Ten dar mu bol daný cez Božie slovo.

To, ktoré každý máme doma.

*To Slovo, z ktorého nám znie nedeľu čo nedeľu, sviatok čo sviatok
zvesť.*

*Odpoveďou M.Luthera, vyznaním a svedectvom na tento dar bol
plodný život, vyučoval množstvo ľudí , písal traktáty, malé knižky
pre domácnosti i veľké pre učencov. Zložil aj hymnu Hrad prepevný.
Aká bude naša odpoveď, vyznanie a svedectvo na dar, ktorý bol
daný aj nám?*